

متن شعر بهاران فبسته بار : هوا دلپذیر شد گل از خاک بر دمید

هوا دل‌پذیر شد، گل از خاک بر دمید
پرستو به بازگشت زد نغمه‌ی امید
به جوش آمده‌ست فون، درون رگ گیاه
بهار فبسته باز، فرامان رسد ز راه
بهار فبسته باز، فرامان رسد ز راه
به فویشان، به دوستان، به یاران آشنا
به مردان تیزفشم که پیکار می‌کنند
به آنان که با قلم، تباهی دهر را
به چشم جهانیان پریدار می‌کنند
بهاران فبسته بار، بهاران فبسته بار
و این بند بندگی، و این بار فقر و جهل
به سرتاسر جهان، به هر صورتی که هست
نگون و کسسته بار، نگون و کسسته بار
به فویشان، به دوستان، به یاران آشنا
به مردان تیزفشم که پیکار می‌کنند
به آنان که با قلم، تباهی دهر را
به چشم جهانیان، پریدار می‌کنند
بهاران فبسته بار، بهاران فبسته بار

در مورد تاریخچه سرود این آهنگ

بهاران فحسته بار» نام سرودی انقلابی و امیدبخش و جزو معروفترین و نفستین سرودهایی بود که پس از انقلاب ۱۳۵۷ و سقوط نظام شاهنشاهی، در گرامیداشت سالروز کشته‌شدن فسر و کلسرفی و کرامت‌الله دانشیان به‌دست رژیم پهلوی از رادیو و تلویزیون پخش شد و هنوز پخش می‌شود. شاعر این چکامه دکتر عبدالله بوزاری است که آن را در همدردی با همسر انقلابی جانباخته کنگویی «پاتریس لومومبا» در سال ۱۳۳۹ نوشته است. کرامت دانشیان، انقلابی جسور، بخشی از این شعر را تبدیل به سرود کرد و اسفندیار منفردزاده، آهنگساز آزاده، برای آن آهنگ سافت و آنرا با کمترین امکانات به کمک دوستان و همکاریانش در آستانه ی پیروزی انقلاب ۱۳۵۷ به اجرا در آورد.

چند هفته پس از کشته‌شدن پاتریس لومومبا رهبر انقلابی جنبش ملی کنگو در آفریقا، شعری با نام «سرود بهار» از دکتر عبدالله بوزاری از اعضای حزب توده ایران در سوگ لومومبا و در همدردی و فطاب به همسر او در اسفند ماه سال ۱۳۳۹، در هفته‌نامه «سپید و سیاه» به‌چاپ رسید که بخشی از آن چنین بود:

به بانوی سوگوار، که در ماتم شهید بنالید و زان نوا، دل عالمی تپید بهاران فحسته بار

سال‌ها پس از آن «کرامت دانشیان» با چند بیت از این شعر سرودی سافت که خود آنرا میخواند و حتی به بچه‌های مدرسه روستای سلیران هم آنرا آموخته بود و آنها صبح‌ها سر صف مدرسه، به جای سرود شاهنشاهی این سرود را می‌خواندند. زمانی که «دانشیان» بار اول به‌فاطر فعالیت‌های سیاسی‌اش به زندان افتاد، این سرود را به همراه دیگر رفقا در زندان می‌خواندند. بعدها با اوج‌گیری قیام مردمی و آزادی زندانیان سیاسی، این سرود نیز توسط زندانیانی که آنرا می‌شناختند به میان مردم آمد و در یک هفته فاصله بین انقلاب بیست و دوم بهمن ۵۷ و سالروز اعدام دانشیان و کلسرفی، رفقای کرامت دانشیان که خود را آماده برگزاری بزرگداشت این سالروز مینمودند به پیشنهاد پدram اکبری، تصمیم به اجرای آن سرود که به «بهاران فحسته بار» در بین آنان معروف شده بود می‌گیرند.

وظیفه نوشتن نت این سرود به اسفندیار منفردزاده آهنگساز معروف، که خود نیز در رابطه با پرونده فسر و کلسرفی توسط ساواک دستگیر و مدتی زندانی بود، سپرده می‌شود و او به دلیل نبودن امکانات کافی و دسترسی نداشتن به ارکستر، خود به تنهایی تمام سازها را ابتدا تک تک مینوازد و بعد همه را با هم میکس می‌کند. خوانندگان سرود «علی بر فچی»، «عبدالله» و «ابوالفضل قهرمانی»، «فرهاد ماخی»، «حسن فخار» «پدram اکبری» و خود منفردزاده بودند.

سرانجام، هنگامی که مراسم یادبود و بزرگداشت «کرامت» و «فسرو» در مدرسه عالی تلویزیون در حال برگزار شدن بود، رفقا فحسته، نوار ضبط شده و آماده «بهاران فحسته بار» را مستقیماً از استودیو به سالن برگزاری مراسم می‌آورند و برای نفستین بار این سرود پخش می‌شود.

منفردزاده خود درباره سابقه اجرای این سرود بعدها چنین می‌گوید: «... سرود «بهاران فحسته بار» با شتاب و با سازهایی در هر اسباب بازی، با وسائل ضبط زیر متوسط سال انقلاب — یعنی بسیار ابتدائی امروز — با صداهایی کاملاً غیر حرفه‌ای در منزل و نه در استودیو، ضبط شده است. . . اگر سرود «بهاران فحسته بار» برون کمک امتیازات ویژه با چنین اقبالی ماندرک می‌شود، عشق و ایثار انسانی بزرگ و عاشق، نیروی پرتوان ماندرکاری آن بوده است، نه موسیقی و اجرا با صدای من ...

بسیاری سرایندهٔ شعر سرود «بهاران فمسته‌باد» را «کرامت دانشیان» می‌پندارند. که شاید دلیلش این باشد که این سرود را اولین بار از زبان او شنیده‌اند. حتی در نشریات مقتطفی که در سال نخست پس از انقلاب منتشر شد، بر بالای متن چاپ شده ابیات این سروده، نوشته می‌شد: «سروده‌ای از کرامت دانشیان». و چه بسا این باور و برداشت از مطالعه همان نشریات سرچشمه گرفته باشد.